

MANACOR
AMB LA DONA
MICROTEATRE
ALUMNES 1r D'ESO DE L'IES MANACOR

MANACOR
AMB LA DONA
MICROTEATRE
ALUMNES 1R D'ESO DE L'IES MANACOR

MANACOR AMB LA DONA

AGRAÏMENTS

Perles Majorica
David Echaury
M. Antònia Pastor
Carlos Tregón
Bel Timoner

Joan Pizà
Fusteria Germans Fullana
Toni Fullana
Joan Fullana
Antònia Fullana

Magdalena Galmés
Marià Pérez

Rafa Nadal Academy
Maria Julve
Hugo Camín

Toni Lluís Reyes
Toni Tugores
Jaume Miró

Ajuntament de Manacor
Associació de Dones de Llevant
Martí Ramis
Alumnes de Grau Superior de Màrqueting i Publicitat de l'IES Manacor
Alumnes de 1r D'ESO de l'IES Manacor
IES Manacor

L'alumnat de l'IES MANACOR presentam aquest recull de petites obres de teatre que teniu a les mans i que són el resultat d'una feina que hem fet amb molta il·lusió i dedicació. El projecte va sorgir d'una manera natural i ha anat prenent vida pròpia.

Durant el curs 2017-2018 l'alumnat de 1r d'ESO vàrem començar un intercanvi amb el de l'IES Guillem Cifre (Pollença); aquest contacte consistia en l'elaboració d'una sèrie de tasques des de cada centre que havien de culminar amb una trobada conjunta. D'entrada, durant el primer trimestre, l'alumnat d'ambdós instituts preparàrem unes 'capses viatgeres' per intercanviar-nos, en les quals aportàrem diversos materials treballats des de les diferents àrees lingüístiques; aquesta presa de contacte va culminar durant el segon trimestre amb dues sortides: una a Pollença i una altra a Manacor.

Aquesta experiència va ser molt enriquidora per a tots dos centres i molt ben valorada tant pel professorat com per l'alumnat; és per això que hem continuat amb l'experiència. Durant el curs 2018-2019 hem preparat la visita de l'alumnat pollencí amb unes sessions de microteatre que recreen diferents centres d'interès vinculats amb la història i amb la realitat del nostre poble. Durant el primer trimestre hem rebut la visita de persones expertes que ens han assessorat i informat sobre alguns temes molt relacionats amb el nostre entorn i ens han ajudat a conèixer una mica millor la realitat que ens envolta: Joan Pizà ens ha explicat els secrets del Manacor de les fusteries; Maria Antònia Pastor i Carlos Tregón han explicat tots els detalls de la indústria perlera; Antoni Tugores i Jaume Miró han desglossat la 'memòria històrica' d'un Manacor colpit per la guerra; Toni-Lluís Reyes ens ha mostrat la part més espectacular del nostre poble i ens ha ajudat a veure el teatre des de l'òptica del creador, i Hugo Camín, del Centre de Tecnificació Rafa Nadal, ens ha acostat als reptes que suposa l'esforç constant que qualsevol esportista ha de fer per triomfar. Tot junt, unes visites molt enriquidores que ens han donat informació per aprofitar en la creació de les nostres obres teatrals.

Amb tota aquesta informació, ha començat la nostra tasca, la de convertir-nos en dramaturgs i dramaturgues: organitzats en equips, hem convertit la documentació en història; hem creat uns personatges, els hem donat veu, ens hem posat dins la seva pell, els hem fet persones. D'aquesta manera, mentre escrivíem, com qui no vol la cosa, d'una forma espontània, ens hem adonat que teníem una especial sensibilització vers la situació de les dones. Per ventura perquè mentre creàvem aquestes obres han passat fets molt tristos relacionats amb la violència de gènere i perquè hem participat en algunes activitats organitzades per l'Ajuntament per combatre aquest mal. Moltes de les històries que escrivíem es trobaven en clau femenina, en defensa de la igualtat. Per això, hem treballat més intensament aquest caire i hem intentat que els textos prenguessin aquest camí: el de la defensa de la igualtat de gènere.

I aquí teniu el producte final: àgil, com les paraules del jovent; documentat amb les lletres i amb les veus dels protagonistes de la història i representat per alumnes de l'IES Manacor, uns actors i unes actrius de primera!

Gaudiu del llibre: llegiu-lo, representau-lo, modifiqueu-lo, amplieu-lo... Perquè aquesta història que hem començat amb aquesta feina encara té molts capítols per escriure.

JUSTÍCIA!

Un poble desconegut, 156 anys enrere. Na Petra de ses Herbes, curandera del poble, es dedica a ajudar a la gent fent remeis naturals. Fins que arriba un home que pateix molt del cor... que passarà amb aquesta visita?

Marc Estelrich, Laura Fernández, Priscila Torres, Joan Nicolau, Maria Frau, Gian Fernández, Dilan Ledesma
PARA MÚSICALS

FORA DE JOC

N'Aina juga a tennis. Juga molt bé i vol competir. Però troba un "petit" impediment. Determinada a jugar i demostrar el que sap, n'Aina idearà un pla per poder demostrar que les dones també poden ser grans jugadores de tennis.

Martina Ferrer, Daniel González, Laila Cabestany, Astor Sánchez, Yael Duran, Alex Roldánches, Tauli Abenza
AMB NADALACABINY

VULL SER FUSTER?

Portes i burballes! Una història diferent adaptada als nostres temps. Un ofici, unes tradicions i un plat de burballes, els ingredients necessaris per fer l'embull.

Lluc Florit, Pau Martínez, Martina Jordán, Mòria Ferrerías
FORTEIJA GERMANIS PUJOLAR
L'IBORICALLA

LA DUIM EN ES COR

Diumenge demati un parell mallorquí de padrines es troben en es bar per jugar a bingo, entre números i queixes rememoren els fets que varen marcar la història de Manacor. Saps de què xerram?

Danià Mestre, Anna Sorvera, Miquel Post, Marta Simonet, Tomàs Nadal, Guillem Ruades, Caterina Mascare, Bini Truyols, Xavier Bassa, Maria Sanyer, Laura Cabrera, Sara Bonsetta, Marta Boser Fullana
PELLES MARRONJA

UNA HISTÒRIA DE BARBÀRIE I TENDRESA

Guerra civil espanyola 1937, Manacor. Els militars van casa per casa per reclutar als joves. En Joan Sales juntament amb l'ajuda d'una veïnada intentarà amagar-se. El trobaran?

Pau Riera, Caterina Puigros, Joan Miquel Duran, Anna Tortosa, Bini Suredà, Tauli Bolas i Marc Mena, Marta Burgenati, Martina Fabricatori
S'INAMORCÀ GIBLLA 40

DIRECCIÓ IES MANACOR

JUSTÍCIA!

TONI

JOANAINA

CARME

HOME VELL

HOME JOVE 1

HOME JOVE 2

HOME JOVE 3

MACIÀ

MATEU

XESCA

PETRA DE SES HERBES

Marc Estelrich
(pacient que s'ha cremat un dit. El du embenat)

Laura Fernández

Priscila Torres

Joan Nicolau

Gian Fernández

Joan Nicolau

Dilan Ledesma

Joan

Dylan

Laura Fernández

Maria Frau

(dona pobra, vella i vestida de negre: és una curandera més vella que jove)

ESCENA 1

Hi ha una taula amb un banc. Quatre persones fan coa esperant ser ateses per una curandera. Mentre esperen, interactuen parlant molt fluixet.

Na Petra, la curandera, apareix de darrere la muntanyeta. El primer de la coa, en Toni, va a parlar amb ella.

Toni: Aquest dit me fa una malada! Ja fa dues setmanes que me vaig fer sa cremada però no hi ha manera. M'hi he posat tres olis diferents, però encara sent es batec. Es vespres no dormc.

Petra: Dius que te batega?

Toni: Molt!

Petra: I es mal, és intens?

Toni: Molt!

Petra: No se curarà en dos dies, però posa-t'hi aquest ungüent i torna d'aquí una setmana si no has notat millora.

Toni: Així ho faré. Gràcies. Jas! (li dona una moneda i se'n va)

Na Joanaina és la següent

Joanaina: Bon dia.

Petra: Bon dia. Amb què vos puc ajudar?

Joanaina: Es meu net té cucs. Té una picorada.

Petra: Què li diuen?

Joanaina: Josep Balaguer Gomila

Petra: Quants d'anys té?

Joanaina: Sis

Petra: (resa una oració mentre talla uns fils que posa dins un tassó d'aigua) D'acord. En tenia molts, segurament hi hauré de fer un poc més de feina, amb ell, però no fa falta que el duguís. Ja està!

Joanaina: Ja els hi has tallat? Au idò, gràcies! (li dona dues monedes i se'n va)

Na Carme va devora na Petra

Carme: Petra, es meu home no se pot aixecar des llit. Té una mal de capada. Tot lo dia jeu.

Petra: Té vòmits?

Carme: No, crec que no. Només se queixa des cap. Diu que està marejat.

Petra: (queda pensativa) Li han tirat un mal bocí.

Carme: Què?! Un mal bocí?! Però qui?

Petra: No ho sé. Però no passis pena. Dona-li una infusió d'aquesta herba, dematí, mig-dia i vespre. En poc temps estarà bo.

Carme: Moltes gràcies. Què te dec?

Petra: Sa voluntat.

Carme: Idò, jas. Tornaré si no millora. (li dona un bitllet i se'n va)

L'home vell és el darrer a ser atès

Home Vell: Ajuda'm, per favor, estic molt malalt. Tenc molt de mal. Patesc des cor.

Petra: Seis aquí, per favor (l'observa, atenta).

Home Vell: Me costa molt respirar. Tenc mal en es pit i a s'esquena.

Petra: (el mira) No crec que pugui fer gaire cosa.

Home vell: Per favor, tenc molt de mal. Ajuda'm, per favor! (agafa el braç a na Petra)

Petra: (diu que no amb el cap) Me sap molt de greu.

Home vell: Per favor! (estira el braç de na Petra fortament) Me mor, ajuda'm a suportar es mal! (aferrat per na Petra, desesperat)

Petra: Bé, preniu aquest beuratge. Per ventura vos ajudarà un poc. Però no vos puc prometre res.

Home vell: (Agafa el beuratge) Gràcies. (Li dona un bitllet i se'n va)

ESCENA 2

Entren tres homes joves.

Home jove 1: Ets na Petra de ses herbes?

Petra: Sí. Què voleu?

Home jove 1: M'han dit que cures malalties.

Petra: Bé, intent ajudar es malalts

Home jove 1: Què ets tu, sa metgessa des poble?

Petra: Jo? No. Faig remeis naturals...

Home jove 1: Agafau-la. És ella

Petra: Què feis? Amollau-me! Jo no he fet res! (cridant)

Home jove 1: Fa uns dies va venir un home que patia des cor. (Ella mira, pensativa) Li vares donar una beguda. Era mon pare. Avui s'ha mort.

Petra: Jo només el vaig intentar ajudar. Ton pare estava molt malalt. No és culpa meva.

Home jove 1: Sí. Ha mort per culpa teva. Ets una bruixa i ara farem justícia

L'home jove 2 i l'home jove 3 agafen na Petra. Ella crida i mou les cames. La duen darrere la muntanyeta. L'home jove 1, 2 i 3 i na Petra no són a escena. Només senten na Petra que crida.

Petra: Nooooo, per favor!

Entren en escena, en silenci, en Toni, na Joanaina, na Carmen i l'Home Vell i observen l'escena, sense dir res.

Toni, Joanaina, Carmen, Home Vell: (a la vegada i molt fluixet) Bruixa, bruixa, bruixa, bruixa.

Na Petra no s'atura de cridar en cap moment.

Petra: Voltros ho sabeu que no som bruixa! Vos he ajudat! Noooo! No me poseu aquí dedins! Per favor! No me faceu mal! No m'enterreu! No m'enterreu!

Na Petra plora, de cada vegada se sent la seva veu més fluixa fins que no se sent res. Tots els que miraven se'n van, en silenci.

ESCENA 3

Xesca: I si avui anam en es parc a jugar?

Mateu: Jo quedaré a ca nostra a jugar amb sa Play!

Macià: Mateu, deixa anar sa Play! Mos veim en es parc a les 7.

Mateu: D'acord! Va!

Tots: Adéu!

ESCENA 4

(Els nins venen de per darrere la muntanyeta corrent i cridant, jugant).

Mateu: Ei, jo me'n vaig. Ja són les 9. Fa fosca. Mos veim demà.

Xesca: (veu qualque cosa darrere la muntanyeta): Ei, mirau aquesta pedra!

Macià: Ostres, quina pedrota més grossa!

Tots tres van a mirar. Els nins miren cap a darrere la muntanyeta. La pedra que els nins miren no es veu perquè se suposa que està amagada darrere la muntanyeta.

Xesca: Té una inscripció.

Macià: Pareix una làpida.

Mateu: Venga, tio. No flipis..

Macià: En sèrio, tio. Aquest parc, fa molts d'anys, era un cementiri.

Xesca: És vera. M'ho va dir ma mare.

Macià: I si l'alçam?

Mateu: Ala, Macià, què dius?!

Macià: Sí, venga. Ajudau-me.

Van darrere la muntanyeta a alçar la pedra i na Petra surt de darrere la muntanyeta amb la cara bruta, contorsionada, una perruca molt llarga i descambuixada, els braços alçats amb unes ungles postisses llarguíssimes. Duu una camisa de dormir blanca, molt bruta. Els nins criden quan la veuen i apareixen en escena fent una passa enrere a la vegada que na Petra apareix en escena.

Xesca: Nins! És un fantasma! Correu!

Els nins parteixen a córrer sense saber ben bé on anar. Na Petra camina, sense por, cap al públic, mira la gent amb cara curiosa, està tranquil.la. Els nins segueixen corrent fins que acaben tots devora la taula, acotats, mig amagats.

Petra: No tengueu por. No vos faré mal. Fa 156 anys que me varen enterrar aquí, en vida. Fa 156 anys que esper poder explicar sa meva història i poder, per fi, alliberar sa meva ànima. Me varen condemnar injustament. Me varen acusar de bruixa quan jo només intentava ajudar la gent. Me varen torturar, escopir, insultar. Me varen posar dins una caixa i me varen enterrar. Jo era viva. Vaig gratar i gratar fins que no me varen quedar ungles, ni pell, ni dits. I ara, que a la fi he pogut sortir, vull que se faci justícia. Digau a tothom que na Petra de ses Herbes no era cap bruixa, digau-ho als meus descendents, digau-ho a tot el poble. Ja puc descansar en pau. I també descansaran en pau les ànimes de totes i cadascuna de les moltes dones que varen ser tractades de bruixes i enterrades en vida. A totes elles, feis-los justícia. (Cau en terra, morta)

FORA DE JOC

AINA WILLIAMS
NACHO GONZÁLEZ
MARTA WILLIAMS
DAVID SÁNCHEZ
SERGI NAVAS
COMENTARISTA
PEP FUSTER

Marina Ferrer
Daniel González
Laia Caldentey
Asier Sánchez
Yoel Duran
Alex Bolinches
Toni Abenza

ESCENA 1

En Sergi i n'Aina s'entrenen a la pista de tennis.

Entrenador: Venga Sergi, tu pots! Vamos, que ets un màquina! Da-li gas! (cridant)

Sergi: Dona'm un mocador que suu com un porc!

Entrenador: Aina, du-li un mocador, a en Sergi!

(N'Aina va a cercar el mocador i quan va a donar-lo a en Sergi, el mocador cau a terra)

Sergi: Ets beneita, agafa'l. Dona-me'l!!

Aina: Ai, que ets de nito, tio. (l'hi dona)

Entrenador: Venga, Aina. Continua entrenant per favor. 10 minuts i te'n pots anar a durar.

Aina: No puc quedar més estona? He de practicar un poc més es revés.

Entrenador: No, no. 10 minuts, Aineta. Demà més. Sergi, venga, va. A tu te queda una hora! Saps que te tenim de candidat per anar al Gran Partit?! Vaaaa!

Aina: Míster, i jo?

Entrenador: Tu, què, Aineta?

Aina: Hi puc anar al Gran Partit, a competir?

Entrenador: Ha, ha, ha, ha. Aineta, no mos podem permetre es luxe de dur-hi tants de jugadors, només hi pot anar en Sergi.

Aina: I per què?

Entrenador: Per què? Ha, ha, ha, ha. Perquè ell és un nin, i tu una nina. No me facis riure, reina! (se'n riu)

Aina: No hi ha dret... (per ella)

N'Aina se'n va, trista.

ESCENA 2

Fora de la pista.

Nacho: Aina, què te passa? Si ho fas molt bé, ets boníssima, ho saps, no?

Aina: (amb to decebut i amb ràbia) Per què ets homes teniu més oportunitats que ses dones? Per què no podem jugar junts sense que hi hagi qualque comentari masclista? És tan injust...

Nacho: Què passa, que vols competir i no te deixen, no?

Aina: Exacte. Estic farta. Jo m'esforç més que en Sergi i ho faig més bé i li donen a ell s'oportunitat perquè és un nin.

Nacho: Tenc una idea.... (riu)

(Amb música de fons, en Nacho ajuda n'Aina a disfressar-se de nin)

ESCENA 3

Entrenador: Venga, Sergi!!

Sergi: Estic fins en ets ous, estic cansat, tio!

Entrenador: Sergi, no pots abandonar ara...

(N'Aina, disfressada de nin, i en Nacho entren a la pista)

Nacho: Bon dia, míster. Ha vengut un jugador nou. És estaranger, però viu a Mallorca. Vol competir. És molt bo.

Entrenador: Molt bé. Que ho provi. Sergi, juga contra ell, veurem si en sap o no.

En Sergi, mogut per l'enveja, es posa a jugar amb n'Aina.

Entrenador: Molt bé, aquest jove. Podria anar a competir. És bo aquest estaranger... Ei, jove, què te diuen?

Aina: Christian.

Entrenador: I d'on vens?

Aina: Lo, Lon, London

Entrenador: Ets poc xerrador, tu, eh? (riu)

Aina: (riu posant veu d'home)

N'Aina juga clarament molt millor que en Sergi.

Entrenador: M'has caigut molt bé, Christian, que t'agradaria anar a competir al Gran Partit? The Big Match?

Aina: Oh, of course. Yes.

Entrenador: Idò, au, avui t'hi apuntaré!

Aina: Thank you.

Sergi: Eh! I jo, què?

Entrenador: Ho haguessis fet millor

Sergi: Però...

Entrenador: Però res, au, ves a dutxar-te.

ESCENA 4

N'Aina encara va vestida d'home i està amb en Nacho i na Marta.

Aina : Hola nines! Aniré al Gran Partiti no de públic! (Molt contenta)

Nacho: Que bé!

Marta: Aina! Què fas disfressada? (pensativa) Te presentes com si fossis un home?

Aina: Yes!

Marta: Mare meva, Aineta! Però què dius? És molt arriscat, si te descobreixen te sancionaran.

Aina: Ja, però val la pena intentar-ho, no ho trobes?

Marta: Bé, fes com vulguis....però pensa que si t'hi troben, l'has cagada. No podràs tornar a jugar a tennis pus mai més. I tu, Nacho, per ajudar-la, també t'arrisques.

Nacho: Hem de fer es possibles per aconseguir que ses dones i ets homes siguin iguals.

En Nacho i n'Aina xoquen la mà.

ESCENA 5

En David va a parlar amb n'Aina, que ja està preparada per jugar. En Nacho i na Marta miren d'enfora.

Entrenador: Holaaa, Christian preparat pes partit?

Aina: Yes, yes

N'Aina, d'amagat va a parlar amb en Nacho i na Marta.

Marta: Estàs nirviosa?

Aina: No, estic molt feliç

Nacho: Anirà bé.

Marta: Clar que sí, només ets una dona que va a competir contra un home amb perill de ser sancionada.... (diu amb to sarcàstic) Però sí, tot sortirà bé, segur.

ESCENA 6

Comentarista: Bon dia a tothom, ha arribat la gran competició masculina de tennis. Avui veureu en Christian Taylor contra en Pep Fuster.

Pep Fuster: Bon dia, som en Pep Fuster (parlant al públic) Garau i he vingut aquí per guanyar. Te pots preparar, guiri. (dirigint-se cap a n'Aina)

Aina: Hello!

Pep Fuster: (a n'Aina) You prepare you, tros de shit. (a ell mateix) Aquest estaranger pareix una nenita.

N'Aina i en Pep juguen, estones a càmera ràpida i estones a càmera lenta. N'Aina guanya el partit.

Pep Fuster: (indignat i enfadat) No pot ser que aquest matat m'hagi guanyat!

Marta/Nacho: (botant i festejant) Wowwww! Li ha pegat una pallissa!

Pep Fuster: Cagon tot d'estrangers'. Ves-te'n a ca teva, nenita

Aina: (mentre es lleva la perruca) I tu, Pepet, te'n pots anar directament a la merda.

Pep: Què? Ets una dona?

Aina: Sí, rei. Som una dona

Entrenador: Aina, què fas? Ets beneita? Has trabucat o què? (diu cridant)

Aina: No, míster, no he trabucat. He guanyat el partit!

Comentarista: Com tots heu vist, aquesta jove mos ha deixat ben fora de joc!

LA DUIM EN ES COR!

DAMIANA VELLA
MARIA ANTÒNIA VELLA
CATALINA VELLA
BEL VELLA
MARIA DEL MAR
DON PEDRO
DAMIANA JOVE
MARIA ANTÒNIA JOVE
CATALINA JOVE
BEL JOVE
CLAUDIA
DUES AMIGUES DE NA CLAUDIA:

Damià Mestre
Arnau Servera
Miquel Font
Marta Simonet
Tomeu Nadal
Guillem Buades
Caterina Mascaró
Biel Truyols
Xavier Bassa
Maria Sunyer
Laura Cabrera
Sara Bousetta, Maria Roser Fullana

ESCENA 1

A una taula de bar. Un diumenge matí al bar de les Perles, quatre padrines estan jugant a bingo.

Damiana: Maria Antònia, com se treuen es números?

Maria Antònia: No me'n record, cridaré sa meva neta. Maria del Mar vine a treure es números!

Bel: Bingo!

Catalina: Si encara no hem començat.

Bel: Ai! M'ha caigut una fitxa.

Maria Antònia: Maria del Mar, vols venir, per favor!

Maria del Mar: Ara venc, padrina!

Na Maria del Mar entra.

Maria del Mar: T'ho he dit mil pics, padrina, has de girar sa rodeta!

Maria Antònia: Maria del Mar, queda una estona amb noltros i mos rodes es bingo.

Maria del Mar: D'acord!

Damiana: Gràcies, nina.

(Na Maria del Mar gira sa roda)

Maria del Mar: Dotze.

Maria Antònia: Vos recordau de quan teníem dotze anys i fèiem feina a sa fàbrica?

Damiana: Ai, sí! Quins records.... sa fàbrica...

Bel: Vos recordau de quan va venir na Schiffer?

Maria Antònia : Ves! Si me'n record! Amb sa propina que mos va donar, vaig poder anar a s'Economat i vaig comprar menjar per tot un mes!

Na Maria Antònia ho diu al públic quan es pensa que ningú la sent: s'economat ara ningú no sap què és però era un supermercat gros que venien productes només a ses perleres a més bon preu. Caaaaa!!! Saps que mos cuidaven! També tenien una guarderia que se deia Ses cunes perquè poguéssim deixar es nostres fills per anar a fer feina!

ESCENA 2

On fan feina les perleres.

Don Pedro: Bon dia a totes!

Totes: Bon dia, Don Pedro!

Don Pedro: Fa vint-i-vuit dies seguits que hi ha boira a Manacor.

Catalina: Uh, sí! Una humitadassa!

Bel: Sí, me fan una malada es genolls.

Don Pedro: Au, venga, no xandoqueu pus. A fer feina s'ha dit.

Don Pedro se'n va.

Maria Antònia: Nines, diuen que ha de venir a sa tenda na Claudia Schiffer. Vol que li facem uns sostens de perles!

Damiana: Però què dius, Margalida! Na Schiffer? Uns sostens?

Bel: Jo crec que això és una mentidota.

Catalina: Na Joanaina, sa de can Petit, ho ha escampat per tot Manacor. Saps que ho és de xafardera.

Bel: No pot ser mai. Jo no he vist gens de moviment per aquí.

Damiana: Ara que ho dius..... fa un parell de setmanes varen venir tres estarangeres rosses, blanques com sa llet. Don Pedro les se'n va dur en es seu despatx i va tancar sa porta.

Maria Antònia: Pomot, i per què no mos vares dir res?

Damiana: Jesús, Maria Antonieta, ses darreres jo que hagués de venir sa top model.

Totes se miren, intrigades.

ESCENA 3

Dins la tenda entra na Claudia seguida de Don Pedro i dues amigues de na Claudia

Don Pedro: I això és sa fàbrica. Hier, machen die Perlen.

Claudia: Oh, Ja. Schön

Fan una volta fins que arriben a la sala on hi ha les perleres.

Don Pedro: Sa màgia es fa aquí. Aquí se dissenyen ses perles Majorica.

Claudia: Wow! Wunderbar.

Les treballadores amb cares sorpreses riuen embambades. Don Pedro els fa una explicació inintel·ligible, i les perleres xerren entre elles.

Damiana: Uhh! És ella!

Catalina: És altíssima!

Maria Antònia: Ha vengut a assajar-se es sostens!!!!

Bel: Ha estat ben vera. Jo vull una firma seva!

Don Pedro, na Claudia i els seus amics se'n van. Les perleres els segueixen, emocionades.

Totes: Claudia, Claudia!!!! (la segueixen fora i tornen, cridant com a boietes amb bastants de bitllets. Donen besades a un paper firmat i es barallen per tenir-lo)

ESCENA 4

A la taula de bar.

Maria del Mar: Na Claudia Schiffer va venir? I qui és aquesta dona?

Bel: Una modelasso d'aquell temps.

Maria Antònia: Ai, Marieta del Mar, saps que n'ha venguda de gent important a comprar a las perlas!

Totes estan molt orgulloses.

Damiana: No va ser igual, no, es dia que varen vendre sa fàbrica en es colombians.

Maria del Mar: Què va passar?

ESCENA 5

Na Maria Antònia arriba on les altres fan feina.

Maria Antònia: Nines, ja està. Ja han firmat. Han venut sa fàbrica. Tot Manacor en va ple.

Na Bel cau en terra acubada.

Catalina: Deu meu! Bel, Beleta!

Na Bel es desperta.

Bel: Nines i què farem ara? Mos trauran a totes!

Maria Antònia: Només mos faltava aquesta! No deixarem que una banda de trapitxeros mos passin per damunt.

Na Bel es torna a acubar i totes l'estopegen. Ella obre els ulls.

Bel: Es cap me roda.

Damiana: Ara mos duren a totes a la Xina.

Bel: Jo, nines, no tenc cap per aprendre xino.

Catalina: No pot ser.... quin desastre.

Maria Antònia: Nines, han venut sa fàbrica i no hi podem fer res. Però no hem de consentir que la se'n duguin a cap altra banda.

Damiana: Tens raó, Maria Antònia, sa fàbrica no se mou d'aquí!

Catalina: Sa fàbrica és de Manacor!

ESCENA 6

Maria del Mar: I què va passar, padrina?

Maria Antònia: La varen esbucar

Damiana: Amb tot quant hi havia dedins.

Maria Antònia: Bé, quasi tot. (es miren, somrient)

Maria del Mar: Però no se'n varen dur sa fàbrica, o sí?

ESCENA 7

S'obri una cortina i es veu na Catalina, na Maria Antònia, na Bel i na Damiana i joves que s'estan manifestant.

Perlera 1: Majorica és de Manacor!

Perlera 2: Volem quedar, no volem partir!

Perlera 3: No vos direm com feim ses perles!!!

Perlera 4: Majorica queda a Manacor!

Totes les perleres criden i protesten, a la vegada

Maria Antònia: (fa una passa envant) Majorica la duim al cor. Mai no la mos podran robar.

VULL SER FUSTER?

PERE FULLANA
BIEL FULLANA
CATALINA FULLANA
JOANA DURAN

Lluc Florit
Pau Martínez
Martina Jareño
Núria Femenias

Pere: Els homes de sa nostra família sempre hem estat fusters, Bielet. Es meu repadrí, al cel sia, se va tallar una mà quan feia un canterano, però amb una mà i tot va continuar essent fuster. Ara ja tens 12 anys, Biel. Tu també has de ser fuster, fill meu.

Biel: Ah. Però jo no sé fer mobles, mon pare!

Pere: Ca! No passis pena, a partir d'avui, seràs es meu mosset. Vindràs cada dia en es taller i n'aprendràs.

Catalina: (ho ha escoltat tot de darrere una màquina) Mon pare, i ses dones poden ser fusteres també?

Pere: (nerviós i enfadat) Meam, Catalina, ves dins sa cuina amb ta mare. Surt des taller que te faràs mal!

Na Catalina comença a partir i sa mare, na Joana, entra.

Joana: Catalina, au venga, puja per amunt que hem d'acabar de fer es dinar.

Catalina: Ma mare... Per què ses dones no podem ser fusteres?

Joana: Ai, filla....Quines idees que tens! Fustera? No existeixen ses fusteres! Au, venga! Ves a tallar ses albergínies i posa-les dins aigua i sal. (surten totes dues)

Música. Son pare encén la ràdio i després explica a en Biel com fer un moble, mentre na Catalina escolta, atenta. En Biel no s'entera de res.

Pere: Biel, agafa aquests llistons que començarem a fer ses vases.

Biel: D'acord, mon pare. He de dur es martell també?

Pere: No, Bielet, es martell no mos fa falta! Venga, copa-li cap a sa tupí. Fes via. Déu meu, aquest fill meu necessita ses herbes de Sant Joan!

Biel: Ja venc, mon pare (carregat de fustes, no pot ni caminar)

Pere: On tens ses mides?

Biel: Mmmm.... mides? Vaig a cercar sa cinta mètrica de ma mare. Ara torn!

Pere: Biel!!!! Vine cap aquí, t'he dit. Te fotré becollada! Agafa es metro!

Biel: (pensatiu) Metro? Què dius, mon pare? A Manacor no hi ha metro!

Pere: Ets més curt que una màniga de guardapits. Biel! Agafa es metro per prendre mides!!!

Biel: Ah, d'acord! (el cerca però no el troba. El té na Catalina, que els observa de darrere una taula) No el trob, mon pare.

Pere: Idò cerca'l i acaba sa porta. Me'n vaig a fer un ponxet. Tornaré a la una per dinar. Procura tenir-la acabada quan torni.

En Biel queda en es taller, regirat, perquè no sap ni per on començar.

Biel: (Comença a prendre mides amb sa mà i pot cantar allò d'en Pinxo va dir a en Panxo) Un pam, dos pams...

Catalina: Necessites això? (li mostra el metro)

Biel: Catalina!? Li diré a mon pare que tu el tenies!

Catalina: Jo? No el tenia jo, era aquí davant es teus nassos. Au, jas, agafa'l. (li tira a en Biel)

Biel: (intenta agafar el metro, però cau en terra. Na Catalina s'acota, l'agafa i l'hi dona) Catalina, no sé per on començar.

Catalina: Vols que t'ajudi a fer sa porta? Mira, ho has de fer així.

(Música. En Biel encén la ràdio. Na Catalina fa la porta mentre en Biel l'observa, sense entendre res del que ella fa)

Biel: (Quan na Catalina acaba, en Biel l'abraça.) Si mon pare se'n tem que l'has feta tu, serà gros!!

Catalina: Tranquil no se'n temerà. T'ho promet.

Joana: (se sent només la veu) Catalina, on ets?

Catalina: Ara venc, ma mare!

Joana: Ses albergínies ja són dins es forn! Vine a escurar!

Arriba en Pere i veu sa porta acabada.

Pere: (Fascinat i orgullós) Vatua el món salat, Biel! Aquesta porta ha quedat bé. Aviat podràs ser es mestre i jo me podré retirar, Bielet. (na Catalina observa, orgullosa, l'es-cena)

Biel: (no molt convençut) Gràcies, mon pare

Passa na Catalina amb un lletrero que posa: El s'endemà

Pere: Biel, Biel

Biel: (en Biel entra) Què ha estat, mon pare?

Pere: Què fas que no fas feina? Au, posa-t'hi que ja anam enrere. Ara ha vengut s'esta-ranger que se fa es xalet a Son Talent. Vol 60 portes com sa teva. Au, venga!! A fer feina s'ha dit! Jo me'n vaig a fer un cafè. Tornaré d'aquí mitja hora.

Biel: (crida fluixet) Catalina! Catalina!

Catalina: Què mana?

Biel: Vine!

Catalina: (entra) Què ha estat?

Biel: He de fer 60 portes, Catalina! I no sé com fer-les!

Catalina: Jo te puc ajudar!

Biel: Estàs tronada!? Tu ets una dona, Catalina. No en toques saber.

Catalina: Idò, les fas tu!

Biel: (silenci) Jo no en sé. (na Catalina el mira, esperant) Va, venga. Ajuda'm idò. Me convé aprendre'n.

Na Catalina prova d'ensenyar en Biel, que no en sap gens.

Biel: No hi ha manera, Catalina. Tanmateix no n'aprendré mai. No vull ser fuster! Vull ser cuiner! (plorant)

Catalina: Au, venga, puja per amunt i ves a fer burballes, que ma mare se desesperarà si veu que es dinar no està fet. I jo te faré ses portes.

En Biel se'n va i na Catalina queda fregant una porta.

Pere: (entra i quan veu na Catalina queda esglaiat) Catalina! Què hi fas tu aquí? No toquis sa porta d'en Biel, que l'espenyaràs!

Catalina: (Indignada) Mon pare, estic farta. Jo també vull ser fustera.

Pere: Fes el favor de no dir dois!

Catalina: Mon pare, vull fer feina aquí, en es taller. M'encanta sentir s'olor de fusta fres-ca, escoltar es trac-a-trac de ses màquines. M'agrada agafar es xarroc i sentir com se talla sa fusta, com sa fusta me creu. Me vull embrutar ses mans de serradís, vull dur uns calçons com els teus, vull...

Pere: Catalina, basta ja. Estic cansat de tota aquesta comèdia. Deixa anar aquesta idea. No veus que tothom en parlaria, de noltros? No tendriem clients. On és es teu germà?

Catalina: En Biel és dins sa cuina, mon pare. Fa burballes per dinar. (En Pere mira na Catalina i calla) Ho entens, mon pare?

Biel: (entra, acollonat) No en tenc ni idea de fer mobles!

Pere: Però.... vares fer aquesta porta tan ben feta, Biel. Aquesta delicadesa no la té to-thom, fill meu. És un do i una habilitat natural, sa que tens. Biel...

En Biel mira cap en terra, no gosa mirar son pare. En Pere comença a entendre.

Catalina: La vaig fer jo, mon pare. Sa porta és feta meva.

Biel: No vull ser fuster, mon pare. No en sé i no m'agrada. Vull ser cuiner.

En Pere, trist, s'asseu en terra.

Joana: (ho ha estat escoltant tot des de la porta) Pere, vine amb jo. Te faré un cafè i en parlarem.

UNA HISTÒRIA DE BARBÀRIE I TENDRESA

BÀRBARA SALOM 'CULERA'
BÀRBARA VICENÇ
JOAN SALES
JOAN DE SON PEROT
SOLDATS
MOIX
VEÏNADA

Paula Riera
Caterina Puigrós
Joan Miquel Duran
Arnau Tortella
Bilal Erraibi, Toni Millas i Marc Merin
Berta Margenats
Martina Fabricatori

ESCENA 1

(El públic és dins l'entrada de ca na Bàrbara 'Culera'. A la voravia de la casa, na Culera agrana el carrer mentre canta de manera cridanera. Va descambuixada, amb una camisa de nit llarga. Na Barbareta Vicenç està asseguda al portal, cap al carrer, jugant amb una pepa. En Joan és dins la casa, assegut tocant un moix. Se senten crits i renou (és el moment que se'n duen la mare i la germana d'en Joan Sales). El moix surt defora. Na Culera s'atura d'agranar i mira cap a la casa de davant. Entra dins ca seva.)

Culera: Barbareta, entra! Sarita, entra tu també!

(Na Barbareta i el moix entren dins la casa)

Joan: Bàrbara, què passa?

Culera: Joan, hauràs de quedar aquí!

Joan: Per què?

Culera: Si te'n vas, te trobaran. Com a ton pare.

Joan: Però ma mare i sa meva germana...

Culera: Ja és massa tard, Joan. A elles ja no les puc ajudar.

(En Joan s'acota i, agenollat, plora)

ESCENA 2

(Se senten tocs a la porta. Na Culera va a obrir, seguida de na Barbareta. En Joan s'amaga ràpidament)

Joan de Son Perot: On tens en Joan?

Culera: És aquí, amb jo. Joan, Joan! Moix, moix!

(Surt un moix.)

Culera: Aquí el teniu, en Joan Sales Llull.

Joan de Son Perot: Te'n rius de noltros?

Soldat 1: Això és un moix!

Culera: Som bruixa i a en Joan l'he fet tornar un moix. Si el voleu, el podeu agafar i el vos enduis.

Joan de Son Perot: Demà el volem en persona...

(Els soldats se'n van, no molt convençuts.)

ESCENA 3

Joan: Bàrbara, què me passarà?

Culera: Joan, aquí estàs segur!

Joan: Tenc por!

Culera: Tu amaga't bé dins es paller. No et trobaran. No ho consentiré!

(Senten tocar la porta)

Joan de Son Perot: Obriu!

(En Joan s'aferra a na Bàrbara i diu que no amb el cap)

Joan de Son Perot: Bàrbara, obre! Sabem que hi sou!

(En Joan corre a amagar-se. Na Culera obre la porta)

Culera: Què voleu?

Soldat 1: En Joan!

Joan de Son Perot:: Ho saps bé a qui cercam, Culera. Volem que mos entreguis en Joan Sales.

Culera: Joan, Joan, moix, moix!

(El moix negre apareix i s'atura enmig de l'entrada, mira fixament els soldats)

Culera: Aquí el teniu. Agafau-lo!

Joan de Son Perot: Basta ja! Registrau sa casa!

Culera: Uep, aquí! Qui gosi passar des portal, qui gosi posar un peu a dins ca meva, vos ho ben assegur que caurà mort a l'acte. Si teniu orgues, provau-ho i ho sabreu.

(Els soldats queden aturats de cop)

Culera: (a en Perot) Ja vos ho he dit. No fa falta que el cerqueu dedins. (Mirant el moix) En Joan és aquí.

(En Perot mira na Culera amb cara de ràbia)

Perot: El trobarem, un dia o un altre el trobarem.

(En Perot i els soldats se'n van)

Joan: (Surt de s'amagatal) Els has convençut?

Culera: Crec que sí. Però tornaran.

ESCENA 4

(Passa na Barbareta amb un cartell que diu: Els dies passen)

(En Joan és dins el pati, jugant amb una pedra. Sent que els soldats toquen a la porta i s'amaga. Na Bàrbara obre la porta i manté una conversa amb els soldats)

(Passa na Barbareta amb un cartell que diu: Les setmanes passen)

(En Joan és al pati, menjant un tros de pa. Sent que els soldats toquen i s'amaga. Na Bàrbara obre la porta i manté una conversa amb els soldats)

(Passa na Barbareta amb un cartell que diu: I els mesos)

(En Joan és al pati, jugant amb un moix. Toquen a la porta, en Joan s'amaga. És una veïnada que du menjar. Na Bàrbara obre la porta)

VEÏNADA: Bon dia, Bàrbara. He duit menjar pes moix.

(Na Culera agafa el menjar i tanca la porta)

(Passa na Barbareta amb un cartell que diu: Passen els anys)

(En Joan seu amb el cap enmig de les cames i na Culera seu davant ell, mirant-lo)

Joan: (plorant/cridant nerviós, li costa alenar) Fa més de quatre anys que estic tancat

aquí! M'estic tornant boig! Això és una mort en vida.

Culera: Bé, t'entregaré, Joan.

Joan: Feixistes, capitalistes!!

Culera: Tranquil, ara ja no te mataran.

(En Joan surt de ca na Culera. Na Barbareta i na Culera queden, abraçades)

(Na Barbareta fa una passa envant i parla al públic)

Barbareta: En Joan Sales va ingressar a sa presó de Manacor el 31 de gener de 1941. Just després el varen enviar a Ceuta a fer el servei militar. Quan va haver acabat es càstig al nord d'Àfrica, en Joan Sales va tornar a Mallorca, on no va tenir una vida fàcil. Va morir el 2003, a Tarragona, justament quatre mesos més tard que na Bàrbara Culera. En Joan Sales va seguir les passes de la seva fada salvadora amb fama de bruixa i heroïna anònima. Casualitats de la vida o, en aquest cas, de la mort.

MANACOR
AMB LA DONA
MICROTEATRE
ALUMNES 1R D'ESO DE L'IES MANACOR

Ajuntament de **Manacor**

